

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ἩΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξέ-
μνην δραχ. 65. Τρίμηνην δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ θίων ἐν γέ-
νεσι τῶν ἄλλων Κρατῶν οὐλλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΗΠΗΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' εἰ συνδρα-
μαί ἄρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδηποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 20 Ἰανουαρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 8

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

—Συνάχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἐνῶ ὁμοῦ τὰ παιδιά κοιμοῦνταν βαθύτατα, δὲν ἔκαναν τὸ ἴδιο καὶ οἱ δύο σύντροφοί τους, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία ποὺ εἶχαν πλαγιάσει στ' ἀντικρινὸ μέρος τῆς καμπίνας. Οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι δὲν ἦταν μόνο ζαλι-
σμένοι ἀλλὰ καὶ ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο τους. Ἡ κυρία ποὺ εἶχε ξαπλώσει στὴν κάτω κουκέττα βογγοῦσε καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τὴν γλυτώσῃ ἀπ' τὸ κακὸ αὐτό. Ὅσο γιὰ τὸν κύριο ποὺ εἶχε πλαγιάσει στὴν ἀπάνω θέση ἦταν σὲ τέτοια χάλια ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κουνηθῇ.

Κι' ἀλήθεια ἡ τρικυμία ἦταν πολὺ δυνατὴ. Ἡ «Ἐλ-
πίς» ἀνεβοκατέβαινε στὰ κύματα. Ὁ ἀνεμὸς ἔδερνε τὰ καταβεσκιωμένα της πανιά καὶ τὰ κατάρτια τῆς ἔτριζαν καὶ τὸ ἕνα χτυποῦσε ἐπάνω στὸ ἄλλο. Μέσα σ' ἄλη αὐτὴ τὴ φοβερὴ ταρα-
χὴ ποῦκανε ἡ θάλασσα κι' ὁ ἀέρας ἀκουγόταν καθαρὰ ἡ φωνὴ τοῦ πλοιάρχου ποῦ-
δινε ὀδηγίες στοὺς ναυτεὺς ὅπως ἀκουγόταν καὶ τὸ σφυ-
ρίγμα τοῦ ναυκλήρου καὶ τὰ βαρεῖα βήματα τῶν ναυ-
τῶν ποὺ ἔτρεχαν σὲ κατά-
στρωμα ἐκτελώντας τίς διαταγὰς τοῦ πλοιάρχου.

Ἐξαφνα μέσ' στὴ φοβερὴ αὐτὴ ἀνεμοζάλη ἀκούστηκε μιὰ γυναικεῖα φωνή:

—Παναγία μου! πνιγόμεστε! Τὸ πλοῖο μπάζει νερά! Ἡ Κορεντίνε μου, βοήθεια.

Ὁ κύρ Κορεντίνος ἀκούοντας τίς φωνές τῆς γυναίκας του ἤθελε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴν κουκέττα του γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὴν παρηγο-
ρήσῃ ἀλλὰ ποῦ, ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἦταν σ' ἐλεεινὴ κατάστασι καὶ δὲν μπο-
ροῦσε ὄχι μόνον νὰ κουνηθῇ ἀλλ' οὔτε τὸ στόμα του ν' ἀνοίξῃ.

γυναϊκούλα σου σὲ φωνάζει. Μὰ δὲν βλέπεις πὼς μπαίνουν νερά; Ἄχ! Θεέ μου!

—Ἄχ! Θεέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ κύρ Κορεντίνος μὲ σβυσμένη φωνή.

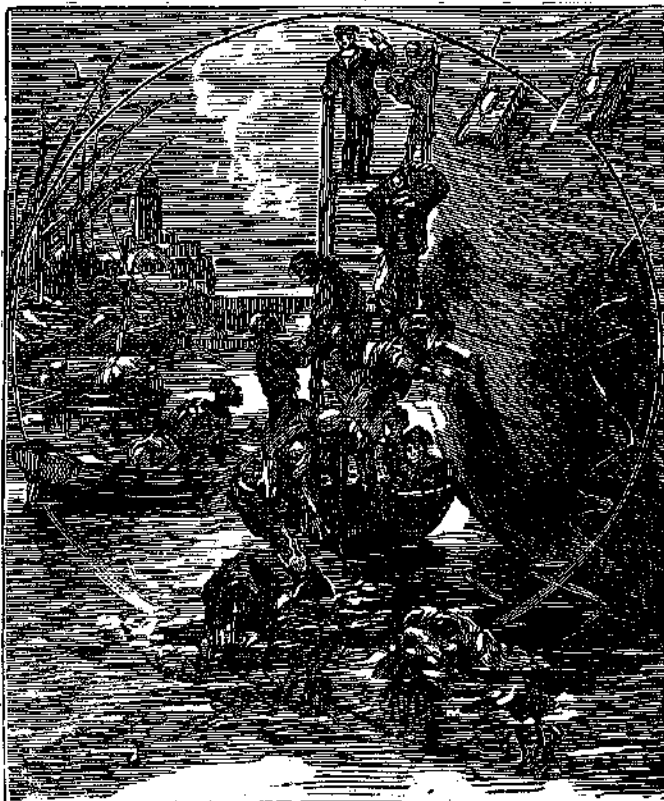
Τότε ἡ δυστυχισμένη κυρία Κορεν-
τίνου ἀφοῦ τοῦ κάκου περιμένε βοή-
θεια ἀπὸ τὸν ἀντρα τῆς γιατί ἐκεῖνος δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βοη-
θήσῃ, ἔβαλε κάτι τόσο ἀγριεὺς καὶ δυνατεὺς φωνές ποὺ ξύ-
πνησαν καὶ ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος κι' ἀρχισαν νὰ φωνάζουν κι' αὐτοὶ τὸν ἀδελφὸ τους.

Ὁ κακομοῖρος ὁ Γιάννης ξύπνησε ἀμέσως, πήδησε ἀπὸ τὴν κουκέττα του προ-
σπαθώντας νὰ ἡσυχάσῃ τ' ἀδέλφια του μὲλο ποὺ κι' αὐτὸς δὲν ἦταν λιγότερο φο-
βισμένος. Τὶ νὰ ἔκανε ὁμοῦ; Ἐδειχνα τάχα πὼς δὲν φο-
βόταν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δώσῃ κουράγιο στοὺς δύο μικροῦς.

Στὸ μεταξὺ ἡ τρικυμία ἔσο πήγαινε καὶ δυνάμωνε, τόσο ποὺ τοῦ Γιάννη τοῦ φαι-
νόταν πὼς ἦλθε ἡ τελευ-
ταία του στιγμὴ καὶ πὼς τὸ πλοῖο θὰ βούλιαζε. Ἐφίλη-
σε λοιπὸν τὰ δύο του ἀδέλ-
φια καὶ βαστώντας σφιχτὰ τὰ κεφαλάκια τους, μέσα στὰ δύο του χέρια περιμένε τὸν θάνατο.

Ἄλλὰ δὲν ἦταν ὁ θάνα-
τος ποὺ ἦρθε. Ἦρθε φίλος καὶ μάλιστα φίλος καλὸς ἔ-
ταν, καθὼς ἀνοίξε ἔξαφνα ἡ πόρτα, ὄρμησε μέσα ὁ ὑποπλοίαρχος, μ' ἕνα φανάρι.

—Εἰ παιδιά, δὲν κοιμάσθε;
—Νὰ κοιμηθοῦμε! φώναξε ἡ κυ-
ρία Κορεντίνου. Πῶς νὰ κοιμηθοῦμε, χριστιανέ μου! Θεέ μου! Θεέ μου! Κοιτάξτε πὼς μπαίνουν μέσα τὰ νε-

«Ὁ γενναῖος Ἀλῆς ἔπεσε μέσα στὴ θάλασσα καὶ ἔρπαξε τὸ παιδί ἀπ' τὰ ροῦχα...»

Ἐκεῖ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ κυρία Κορεντίνου ποὺ δὲν εἶχε κλείσει μά-
τι, ἀκουσε τὰ νερά ποὺ ἔμπαιναν στὴν καμπίνα νὰ κάνουν κλοῦ-κλοῦ-κλοῦ. Μάλιστα, τὰ ἔκουσε κατακάθαρα νὰ κάνουν κλοῦ-κλοῦ!

—Τώρα πιά χαθήκαμε! ἐφώνασε. Μὰ δὲν μοῦ μιλάς, Κορεντίνε μου, ἡ

ρά! Σώστε μας, κύριε υποπλοίαρχε, κύριε υποπλοίαρχε, σώστε μας.

— Πώς! είπε ο υποπλοίαρχος, πώς! μπαίνουν νερά; Μά, κυρία μου, γιατί δεν κλείνετε καλά τὰ φινι-στρίνια;

Και κλείνοντας τὸν ἀνοιχτὸ φεγγί-τη εἶπε στὰ παιδιά :

— Κάνετε λίγο ὑπομονή, παιδιά μου, σὲ τέσσερις ἢ πέντε ὥρες θά-μαστε στ' Ἀλγέρι.

Καὶ ὁ υποπλοίαρχος ἔφυγε.

— Βλέπετε λοιπόν, εἶπε ὁ Γιάν-νης στ' ἀδέλφια του, βλέπετε ποὺ δὲν ἦταν τίποτε; Κοιμηθῆτε τώρα, θά κοιμηθῶ κι' ἐγὼ γιὰ νὰ ἡσυχάσουμε λιγάκι.

Καὶ τὰ τρία παιδιά ἀκοιμήθηκαν πάλι.

— Ἀ! μπά, μπά! μουρούριζε ἡ κυρία Κορεντινίου. Δὲν τ' ἀκούω γὼ αὐτά. Τί θά πῃ δὲν εἶναι τίποτε; Ἐγὼ γὰρ λογαριαμῶ μου, δὲν θά ἡ-συχάω ἀν δὲν πατήσω τὸ πόδι μου στὴ στεριά.

Σὲ λίγο ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ πέ-φτη κάπως κι' ἔτσι τὸ πλοῖο δὲν κουνιόταν πιά τόσο πολὺ.

Κατὰ τις ἐπὶ τὸ πρωτὸ ὁ Γιάννης ποὺ δὴ καὶ λίγη ὥρα εἶχε ξυπνήσει, ἄκουσε στὸ κατάστρωμα μιὰ φωνή:

— Ἡ στεριά! Ἡ στεριά.

Σηκώθηκε ἀμέσως ἑλαφρά, ἑλαφρά κι' ἀνοίγοντας τὸ φεγγίτη, εἶδε μα-κρυά, πολὺ μακρυά, ἄμοια μὲ σύννε-φα τὴν ξηρά. Ἦταν ἡ Ἀφρική.

— Νά ἡ Ἀλγερία! φώναξε ὁ Γιάν-νης.

Κι' ὄλος χαρὰ ξυπνάει τὸν Μιχα-λάκη καὶ τὸν Φραγκίσκο καὶ σὲ λί-γο ἀνέβηκαν καὶ οἱ τρεῖς τους στὸ κατάστρωμα.

Ὁ ἀέρας εἶχε πῆσει καὶ ἡ «Ἐλ-πίς» ἔπλεε πολὺ γρήγορα χωρὶς νὰ κουνιέται καθόλου.

Ἦταν θαυμασίως ἥλιος.

Ὅσο προχωροῦσε ἡ «Ἐλπίς», τό-σο ξεπρόβαλαν καθαρότερα τὰ ψηλά μέρη τῆς Ἀφρικής. Σὲ λίγο φάνηκε τὸ καταπράσινο βουνὸ Βουζζαράχ, ἔ-πειτα ἡ θανατλιωτὴ παραλία τῆς Ἀλγερίας καὶ ἀπὸ κεῖ ὁ μεγαλόπρε-πος καὶ θαυμασίως κόλπος. Τελευ-ταία, τελευταία, ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ ξεχωρίζῃ στοὺς πρόποδες τοῦ Βου-ζαράχ ἕνα μικρὸ ἄσπρο σημάδι ποὺ γλήγορα γαλάζωνε καὶ ποὺ φάνηκε καθαρὰ-καθαρά. Ἦταν τὸ Ἀλγέρι. Τὸ Δευκὸ Ἀλγέρι, Ἐλ-Παχατζά, ὁ-πως τὸ λέν οἱ Ἀραβες.

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας πιχτὸς κρό-τος ἀκούστηκε ἀπὸ μακρυά. Ἦταν ἡ κανονικὰ ποὺ εἰδοποιούσε τοὺς κα-τοίκους τοῦ Ἀλγερίου, ὅτι φάνηκε τὸ καρδί.

Ὁ πλοίαρχος διάταξε ἀμέσως ν' ἀνεβάσουν τὴ σημαία στὸ μεγάλο κα-τάρτι τοῦ πλοίου.

Ὅσο τὸ πλοῖο προχωροῦσε, τὸ ἄ-σπρο σημάδι ποὺ εἶχε διακρίνει ὁ Γιάννης ξεχώριζε ὁλοένα καθαρότε-ρα παίρνοντας σχῆμα τριγώνου. Ἦ-τανε κάτασπρο καὶ ἕμοιαζε σὰν λα-τομετὸ ἀπὸ ἄσπρο μάρμαρο. Σὲ λίγο φάνηκαν καθαρά τὰ σπίτια καὶ κά-τω στὴν προκοματὰ μεγάλες καμάρες.

— Ἐνα καρδί! φώναξε ὁ Μιχα-λάκης κι' ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο μιὰ βάρκα μὲ δυὸ κουπιὰ ποὺ ἐρχόταν κατ' ἐπάνω στὴν «Ἐλπίδα».

Μέσ' στὴν βάρκα ἦταν ὁ πλοηγός, ποὺ ἐρχόταν νὰ ὀδηγήσῃ τὴν «Ἐλ-πίδα» νὰ μπῇ στὸ λιμάνι.

Ἡ βάρκα ἐπλεύρισε στὸ πλοῖο, ποὺ ἔξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ πλέῃ, καὶ ὁ πλοηγὸς ἀνέβηκε ἐπάνω.

Ἦταν ἕνας γέρος ναυτικός, ὄχι Ἀφρικανός, ἀλλὰ Εὐρωπαίος. Τὰ τρία ὄμοια παιδιά τὸν κοιτάζαν μὲ μεγάλη περιέργεια, γιατί ἦταν ὁ πρῶ-τος ξένος ἄνθρωπος ποὺ ἔβλεπαν ὕ-στερα ἀπὸ ταξίδι τόσων ἡμερῶν.

Ἡ «Ἐλπίς» μπῆκε στὸ λιμάνι καὶ τὰ παιδιά ἀφοῦ εἶδαν καλά-καλά τὸν γιολὸ, κοιτάζαν τώρα τὴν πόλι ποὺ φαίνόταν πιά ὁλοκάθαρα. Τὰ ψηλά μέρη τῆς πόλης ἐκεῖ ἔπου κά-θονταν οἱ ἰθαγενεῖς καὶ τὰ ἄσπρα ἀ-σβεστομῆνα σπίτια τους, ὅσο πήγαι-ναν καὶ χάνονταν, ἐνῶ ἄρχιζαν νὰ φαίνονται τὰ κάτω τμήματα, μὲ τὰ τρίπατα σπίτια ἔπου κατοικοῦσαν οἱ Εὐρωπαῖοι.

Ἐνας νέος, ψηλὸς κύριος, ποὺ στεκόταν δίπλα στὰ παιδιά, εὐχαρι-σιόταν πολὺ νὰ τοὺς λέῃ ποιά ἦ-ναν τὰ διάφορα κτίρια τῆς πόλης ποὺ ἐφαίνονταν, ἀπὸ τὸ πλοῖο.

— Βλέπετε ἐκείνην καὶ τὴν κάτα-σπρη ἐκκλησιά μὲ τὸν μεγάλο τροβί-λο; εἶναι ἡ Παναγιά ἡ Ἀφρικανή. Ἐκεῖνοι δὲ θεϊά, οἱ τοῖχοι μὲ τὸν τετράγωνο πύργο εἶναι τὸ μεγάλο τζαμί. Τὸν πύργο τὸν λένε μιναρέ. Τώρα κοιτάξτε κατὰ τὸ ἄλλο μέρος. Εἶναι τὸ φρούριο ποὺ κυριεύσαν οἱ Γάλλοι, ἔταν τὸ 1830 ἐπῆραν μαζὺ μ' αὐτὸ καὶ τὴν πόλη. Ἄ τὴν ἄρα εἰ-πλαυσίως. Γιὰ δεῦτε καὶ κάτω τὴν γλῶσσα ποὺ μπαίνει στὴν θάλασσα, πίσω ἀπ' αὐτὴν τὴν μακρινὴ σειρὰ τῶν σπιτιῶν. Εἶναι ἡ Λεωφόρος τῆς Δημοκρατίας. Γιὰ σταθῆτε νὰ ἰδοῦ-με ἀν φαίνονται καὶ οἱ μαῦροι. Ἄ, ναι, ναι! νὰ τοὺς πῶ ἀπ' τὰ δέν-τρα τῆς Λεωφόρου, βλέπετε καμμιά ἐκατοστὴ μαῦρους, τυλιγμένους στὰ μπουρνούζια τους; Κοιτάξτε τους πῶς κἄθονται καὶ χόσκουν.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμή, τὸ πλοῖο ἔ-

κανε πρὸς τ' ἀριστερά, λιγιστεύοντας πολὺ τὸν δρόμο του. Ὑστερα ἔκανε πάλι μπρός, πέρασε πολὺ κοντὰ στὴ γλῶσσα καὶ σταμάτησε καταμεισίς στὸ λιμάνι.

Ἐξαφνα καθὼς σταμάτησε ὁ κρό-τος τῆς μηχανῆς τοῦ πλοίου, ἀκού-στηκε μιὰ χοντρή, βραχνή φωνή.

— Ἀ! δόξα σοὶ ὁ Θεός! τέλειω-σε κι' αὐτὸ τὸ φοβερὸ μαρτύριο. Ἀ! ποτέ μου δὲν θά τὸ λησμονῆσω αὐτὸ τὸ βάσανο! Δόξα σοὶ ὁ Θεός!

Καταλάβατε βέβαια πῶς αὐτὰ τᾶ-λεγε μὲ τὴν βραχνή φωνή τῆς ἡ κυ-ρᾶ Κορεντινίου, ποὺ πήρε τέλος πάν-των τὴν ἀπόφαση νὰ ξετριπύσῃ ἀπὸ τὴν κουκέττα τῆς, ποὺ εἶχε χυθεῖ. Πῆρε σιὰ χέρια τῆς τὰ δέματά τῆς καὶ ὄχι ἄλλο εἶχε κι' ἔτρεξε στὴν σκάλα τοῦ πλοίου, σπρώχνοντας δε-ξιά κι' ἀριστερά τοὺς ἄλλους ἐπι-βάτες γιὰ νὰ μπουρῆ νὰ βγῇ πρῶτη.

Πίσω ἀπὸ τὴν γυναῖκα του ἐρχό-ταν κι' ὁ κύρ Κορεντινίου, κατακί-τρινος καὶ κατακουρασμένος ἀπὸ τὴν ξαγρόπνια κι' ἀπ' ὅσα εἶχε τραβή-ξει τὴν νύχτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5'

Ἐκεῖνο ποὺ δὲν περιέμενε ὁ Γιάννης

— Τέλει τὸ ἀφέντη νὰ τοῦ παίρ-νης τὸ πράγμα;

Φώναζαν οἱ βισκροί, δηλαδή οἱ μαῦροι ἀθροφόροι. Καὶ καθὼς ἀδιά-κοπα χαμογελοῦσαν στὸν κόσμον, φαί-νονταν πίσω ἀπὸ τὰ χοντρά τους χεί-λια τὰ κάτασπρα δόντια τους.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΑΓΑΘΜΑΤΟΠΟΙΟΣ
ΛΙΣΙΠΕΙΟΣ ΜΥΘΟΣ

Ἰδέα μπῆκε στὸν Ἐρμῆ
Νὰ δεικνύσῃ ποιά τιμῇ
Ἄπ' τοὺς θνητοὺς κι' αὐτὸς λαβαίνει·
Κι' ἀνθρώπου παίροντας μορφὴ,
Γεμάτος οἴηση κρυφή,
Σ' ἀγαματοποιοὺ πηγαίνει.

Τοῦ Δία τὸ ἄγαλμα κοιτῆ
«— Πόσο τιμᾶται; » τὸν ρωτᾷ.
«— Μία δραχμὴ μονάη ἀξίζει.»
Γελώντας τότε ὁ Ἐρμῆς
Ρωτᾷ: «— Τῆς Ἥρας ποιάς τιμῆς; »
«— Πολὺ λιγότερο στοιχίζει.»

Στὸ βάθος κάπως προχωρεῖ
Καὶ τὸ δισὸ του ὡς ἔφαρε
— Αὐτός, ὁ ἀγγελιαφόρος
Τόσων Ὀλύμπιων θεῶν...
Καὶ γιὰ τὸ κέρδος κρυφῶν! —
Ρωτᾷε τὰχ' ἀδιαφόρος:

«— Γιὰ πῆς μου τώρα τοῦ Ἐρμῆ
Τὸ ἄγαλμα σὲ ποιά τιμῇ
Σκοπεύεις, φίλε, νὰ τὸ φθάσῃς; »
Κι' αὐτὸς τοῦ λέει: «Δωρεῶν
Θά σοῦ τὸ δώσω, ἀλλ' ἐάν
Καὶ τ' ἄλλα δύο θ' ἀγοράσῃς.»

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΛΛΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΤὴν Ἑλλάδα οἱ περισσότε-ροὶ τὴν ἀγνωοῦσαν. Οἱ ἄλλοι δὲν τὴν ἐγνώριζαν σχεδὸν παρὰ κατ' ὄνομα. Ἀγγελικὴ Πάλλη, ἔλεγαν, μιὰ ἑλληνίδα ποιή-τρια ποὺ ἔζησε στὴν Ἰταλία καὶ ἔ-γραφε ἰταλικά. Μιὰ λογία, ποιήτρια κι' ἡ ἴδια, ἡ κυρία Βαρβάρα Θεοδο-ποπούλου-Διβαδᾶ, ἀνέλαβε νὰ τὴ γνωρίσῃ σ' ὄλους πλατεῖά. Καὶ μὲ τὸν τίτλο «Ἀγγελικὴ Πάλλη Βαρβο-λομαίη», δημοσίευσε τελευταία ἕνα μεγάλο εἰκονογραφημένον βιβλίο ποὺ μιλεῖ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τῆς ἑλληνοἰταλίδας ποιήτριας.

Μὲ πόση εὐχαρίστηση, μὰ καὶ μ' ἐκπλήξη, καὶ μὲ πατριωτικὴ περη-φάνεια τὸ διάβασα! Γιατί οὐτ' ἐγὼ δὲν ἤξερα πῶς ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη στάθηκε μιὰ τόσο μεγάλη φυσιογνω-μία, κι' ἐγέμισε μὲ τὸνομά τῆς ὅλα κερὰ σχεδὸν τὸν 19ο αἰῶνα, κι' ὄνο-μάθηκε ἀπὸ τοὺς συγχρόνους τῆς Δεκάτη Μοῦσα σὰν τὴν Σαπφῶ, καὶ θεωρήθηκε ἡ μεγαλύτερη Εὐρωπαϊα γυναῖκα τῆς ἐποχῆς τῆς! Ναι, μιὰ ἑλληνίδα ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, ποὺ γεννήθηκε ὅμοια μεγάλωσε καὶ πέθανε στὴν Ἰταλία. Γιατί ὁ πατέ-ρας τῆς, ὁ Παναγιώτης, ἀπὸ τῆ με-γάλης ἠπειρωτικῆς οἰκογένεια τῶν Πάλληδων— αὐτὴ ποὺ ἔβγαλε καὶ τὸν περίφημο δημοτικιστὴ Ἀλέξαν-τρο Πάλλη, ἀνεψιὸ τῆς Ἀγγελικῆς— παντρεμένος μὲ τὴν ὠραϊότατη Χρυσουγῆ Γιωργῆ ἀπὸ τὴν Μονεμ-βασία, ἐγκαταστάθηκε στὸ Λιδόρνο ἔπου ἐμπορευόταν. Ἐκεῖ ἐγεννήθη-κε ἡ Ἀγγελικὴ τὸ 1798. Ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς διδάχθηκε τὰ πρῶτα, ἑλ-ληνικά βέβαια, γράμματα, κατόπι ἔ-φαίτησε στὸ σχολεῖο τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος τοῦ Λιδόρνου— μεγάλης καὶ πλούσιας ἐκεῖνο τὸν καιρὸ— καὶ τέλος στὸ ἀνώτερο παρθεναγωγεῖο τῆς πόλης. Ἰταλικὸ αὐτὸ, ἔπου τε-λειοποιήθηκε. Ἀπὸ πολὺ μικρῆ ἡ Ἀγγελικὴ ἄρχισε νὰ γράφῃ ποήμα-τα. Δέκα χρόνων, ἦταν κἰβλα φανό-μενο. Κι' ἔταν ἕγινε δεκάξη, διακρι-νόταν τόσο πολὺ γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς, τὴ μάθηση καὶ τὴν ποιητικὴ ἰδιοφυΐα, ὥστε ὅλο τὸ Λιδόρνο τὴν ἤξερε, τὴν θαύμαζε καὶ τὴν ἐλά-τρευε. Χάρη στὴ μεγάλη πειρυσία τοῦ πατέρα τῆς, ἦταν καὶ μιὰ ἀπὸ τίς πλουσιώτερες νύφες, καὶ πολλοὶ τὴν ζήτησαν σὲ γάμο, κι' Ἰταλὸι, κι' Ἑλλῆνες, καὶ ξένοι ποὺ ζούσαν στὴν Ἰταλία. Ἀλλὰ ἡ Ἀγγελικὴ εἶχε δια-

λέξει τὸν Ἰωάννη-Παῦλο, ἕνα νέο Κορσικανό, ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκο-γένεια τῶν Βαρβολομαίη, ποὺ συγ-γένειο μὲ τοὺς Βοναπάρτες. Αὐτὸν παντρεύτηκε στὰ εἴκοσι τῆς χρόνια κι' ἔζησε μαζί του εὐτυχισμένη ὡς τὴν ἀποφράδα γι' αὐτὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ἔχασε στὸν πόλεμο γιὰ τὴν ἀνε-ξαρτησία τῆς Ἰταλίας.

Ἄν καὶ νεώτατη, ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη-Βαρβολομαίηδεν ἔθανεπαντρεῦ-θηκε. Ἀπεριώθηκε στὴν ἀνατροφῆ τοῦ μόνου τῆς γιου, τὴ λογοτεχνικὴ ἔργασια καὶ τὴν κοινωνικὴ δράση. Ἐγραψε τόσα ποήματα, δράματα, μυθιστορήματα καὶ μελέτες, ὥστε τὸ ἔργο τῆς ὅλο ἐγέμισε 75 τόμους! Οἱ λόγιοι, οἱ κριτικοὶ τῆς ἐποχῆς τῆς τὴν ἀπεθέωσαν. Ὁ μεγάλος Λαμπαρ-τίνος τῆς ἔγραψε ποίημα. Κι' ἀπὸ τοὺς δικούς μας, τοὺς συγχρόνους τῆς, τὴν ἐγνώρισαν καὶ τὴν ἐθαύμα-σαν ὁ Γεώργιος Ζαλοκώστας κι' ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς. Πέθανε δο-

ξαμένη τὸ 1875, σὲ ἡλικία 77 χρο-νῶν, καὶ τάφηκε στὸ ἑλληνικὸ κοι-μητήρι τοῦ Λιδόρνου, ἔπου ὡς σήμε-ρα δεῖχεται ὁ σμῖνος τῆς τάφου. Στὸ θάνατό τῆς τῆς ἔγιναν τόσες τι-μές, ὅσες σὲ καμμιά ἄλλη γυναῖκα στὸ Λιδόρνο, μὰ οὐτε σ' ἕλλη τὴν Ἰ-ταλία.

Ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη-Βαρβολομαίη ἔγραψε, καθὼς εἶπαμε, ἰταλικά. Ἄλλ' ἄρκετὰ ἀπὸ τὰ ποήματά τῆς εἶναι στὴν ἑλληνικὴ— τὴν καθαρεύουσα τῆς ἐποχῆς. Οὐτε στιγμῆ ἔλασε πῶς ἦταν ἑλληνίδα. Ἄν καὶ δὲν ἦρθε ποτὲ στὴν Ἑλλάδα, διατηροῦσε ἄλλη-λογραφία μὲ πολλοὺς διαπρεπεῖς ἑλληνες. Κι' ἔταν οἱ πατριώτες τῆς πολεμοῦσαν γιὰ τὴν ἐλευθερία τους, ἡ Ἀγγελικὴ ἔστειλε γιὰ τὸν ἀγῶνα 14 ἑκατομμύρια λιρέττες, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ φιλόπατρη πατέρα τῆς, ποὺ κι' αὐτὸς εἶχε στείλει ἄλλα τόσα...

Σὺς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ.

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

8.

Ἀφοῦ τακτοποίησαν ὅλη τὴν κουζίνα, ἡ Λιλή εἶπε: — Παυλῆ, τὰ παπούτσια σου εἶναι κατασκονισμένα. Καὶ τὰ δικὰ μου τὸ ἴδιο. Πρέπει νὰ τὰ καθαρίσουμε. — Νὰ τὰ γυαλίσουμε! φώναξε ὁ Παυλῆς. Ἐγὼ ἔξω νὰ γυαλίζω

παπούτσια, γιατί βλέπω τοὺς μικροὺς λούστρους τοῦ δρόμου. Εἶναι πολὺ δια-σκεδαστικό. Δὸς μου τὴ μογοιά, τίς βουρτσες καὶ τὸ βελούδο. — Ἄπ' ὅλα εἶχε στὸ σπι-τι. Ἡ Λιλή βρῆκε καὶ ἔ-δωσε στὸν Παυλῆ ἕνα σι-δερένιο κουτί μὲ μογοιά— μαῦρο βερνίκι γιατί καὶ τὰ παπούτσια τους ἦταν μαῦ-ρα— μιὰ βουρτσίσια γιὰ τὸ πρῶτο γυάλισμα, κι' ἕνα κομματί βελούδο γιὰ τὸ δεύτερο καὶ τελευταῖο. — Καθρέφτες θὰ τὰ κά-νω! ἔλεγε ὁ Παυλῆς. Τώ-ρα θὰ ἰδῆς τί ἀξίζει. Τὸ κουτί μὲ τὴ μογοιά ἀνοίχθηκε, καὶ τὰ παπού-τσια ξεσκονισθήκαν πρῶτα κι' ἔπειτα πασαλείφθηκαν μογοιά μὲ τὴ βουρτσίσια. Κι' ἄρχισε τὸ γυάλισμα μὲ τὴ μεγάλη. Ἀλήθεια, τί διασκεδαστικὸ ποὺ ἦταν! Τὰ δυὸ παιδιά φαί-νονταν κατενθουσιασμένα. Ἀλλὰ καὶ τὰ δυὸ σκυλάκια τὸ ἴδιο. Κι' αὐτὰ ἔβρισκαν τὸ γυάλισμα τῶν παπουτσιῶν πολὺ διασκεδαστικό. Κι' ἄρχισαν νὰ χοροπηδοῦν καὶ νὰ γαυγίζουν γύρω στὴ Λιλή καὶ τὸν Παυλῆ. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόσεχαν καθόλου. Χοροπηδώντας, πατοῦσαν μέσα στὸ κουτί μὲ τὴ μογοιά, ποὺ ἦταν χάμο-

κι' έπειτα, κάνοντας χαρές στα παιδιά κι' όρμώντας άπάνω τους, άφηναν μαύρα άποτυπώματα τών ποδιών τους πάνω στις ποδιές τους. Άκόμα και το πρόσωπο του Παυλή κατάφεραν να τó μουντζουρώσουν!

Τά παιδιά είδαν πώς με τόν Ρικ και τόν Ράκ δέν μπορούσε να γίνει γούλισημα παπουτσιών. Και για να τελειώσουν με ησυχία, έκλεισαν τή σκυλάκια σέ μιá κάμαρα. Ο Παυλής έπλυνε ύστερα τó πρόσωπό του. Άλλά τις μουτζουρωμένες ποδιές τις άφησαν, γιατί είχαν κι' άλλες «μουρνιάρικες» δουλειές να κάνουν. . .

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΩΡΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΒΑΣΙΛΗ

[Συνέχεια από τó προηγ. και τέλος]

Όταν ό Σπυράκης δέν μπορεί να κοιμηθή, πάντα νερό ζητάει τής μαμμάς. Πίνει μιá γουλίτσα, κι' έτσι κενό νοιώθει τή μαγουλά στό πλευρό του, ήσυχάζει στή στιγμή και τήν παίρνει ό ύπνος.

Όσα κι' άπαράλλαχτα έγιναν και τώρα. Η μαμμά κατάλαβε πώς τó παιδάκι της δέν δίφαγε, μά τούφερε τó νερό. Σκύδοντας να τού τó δώση είδε κιόλας πώς κοιμόταν. Μασκαρατζίκοι και γέλασε ή μαμμά. Πόσο θά χαϊρόταν ό Σπυράκης αν ήταν ζύπνιος κι' έβλεπε πώς κατάφερε να κινή τή μαμμά του να γελάση. . .

Και να πού ήσυχια-ήσυχια ξημέρωσε ή καινούργια μέρα τού καινούργιου χρόνου. Μάζεψε ό παλῆς τά μπαγάγια του, τά βαρειά σακκούλια τά γεμάτα με τις χαρές και τούς πόνους, τά γέλια και τά κλάμματα, τά πλούτη και τις φτώχειες, τις άνέσεις και τις κακομοιρίες, κάθε τι πού ένα δλάκερο χρόνο — τó δικό του τόν χρόνο — χάρισε στούς ανθρώπους, κι' ένώ πίσω του έτρεχε ένα ατέλειωτο κοπάδι από ανθρώπινα πλάσματα, πού άλλα τού έστελγαν κατέρες κι' άλλα εδλογίες, σκυφτός με βήματα συρτά, πήρε στρατί-στρατί τó δρόμο για τó "Ακείρο.

— Μαμμά, μαμμά, ήρθε ό "Άγιο-Βασίλης; Πετάχτηκε άλαφιασμένος ό Σπυράκης από τó κρεβάτι του. . . τήδηξε κάτου και δίχως να περιμένῃ τήν άπάντησή τής μαμμάς — πού σ' άλήθεια άργούσε λίγο νάρθη — έτρεξε έτσι μωόγυμνος, με τά ξανθά του μαλλιά άνάκατα από τόν ύπνο, στό

γώ, τις προηγούμενες χρονιές δέν έκανε τόσο κρύο και δέ χιονιές ποτές έδώ και πέντε χρόνια.

— Καλά τι να κάνω, θά περιμένω λοιπόν, έκανε φιλοσοφικά ό Σπυράκης. "Άς έκανε κι' άλλως. . .

— Ντρρρρρ! . . Πώ, πώ, καλέ τί κουδούνισμα είναι αυτό;

— Μαμμά, ό "Άγιο-Βασίλης θάναί και τρέχει χαρούμενος στή σκάλα. Μά ή μαμμά πρόλαβε κι' έφτασε πριν άπ' αυτόν.

— Δημήτρη! Δημήτρη; Μά Δημήτρη λένε τόν μπαμπά. Μήπως. . .
— Ω, μά τρέχει πολύ-πολύ πιδ γρήγορα τώρα ό Σπυράκης στή σκάλα.

Και δέν προφτάνει μήτε κιχ να πῆ. Νάτον στήν πλατειά άγκαλιά τού μπαμπά. . . Γέλια, κλάμματα, φιλιá μισόλογα κομμένα από τόν πόνος τής χαράς. . .

— Μά πές μου, πώς, έγινε αυτό; ρωτάει μες από τά δάκρυα ή μαμμά.

— Δόγω τών εορτών, έδωσαν χάρη.

— Καλά και πώς δέν μαζεύγαρες να χαρούμε. — "Ήθελα νάρθη πρωτοχρονιάτικος μποναμάς. "Απλούστατα.

Και τότε ακούγεται ένα χαρούμενο ξεφωνητό:

— Μαμμά, μπαμπά, έλάτε να σάς πῶ. Έλάτε.

— Καλά, Σπυράκη, τώρα. . . στάσου μιá στιγμή. "Αφήσέ μας να μιλήσουμε με τή μαμμά.

— Γιατί κι' έγώ δηλαδή, τί είμαι; Δέν επιτρέπεται να μιλήσω κι' έγώ; Μπά! —

— Σήμερα έλα, έλα επιτρέπονται, Σπυράκη, πετάγεται ή μαμμά. Έλα λέγε, τι θέλεις;

— Έχω, καλέ, να σάς πῶ ένα μυστικό. Σκύφτε, σκύφτε κοντά-κοντά. "Έτσι μπροβό.

Άγκαλιάζει με τά δυδ μπρατσάκια του ό Σπυράκης από δω τó μπαμπά, από κε' τή μαμμά, και τούς λέει σιγά-σιγά τó μυστικό του.

— Νά, τή νύχτα πού δέν κοιμόμουνα, μαμμά — θυμάσαι πού σού ζήτησα νερό; — έκανα σιγά-σιγά τήν προσευχή μου κι' είπα στον "Άγιο-Βασίλη, πώς αντίς γι' άλλο δωρό θέλω να μου στείλῃ τó μπαμπά μου. Κι' ό "Άγιο-Βασίλης μ' άκουσε

κλειστό τζάμι τού παράθυρου. . .
— Κοίτα, μαμμά, κοίτα. Μπά, ό ουρανός βρέχει μπαμπάκι;
— Άλήθεια, για σκέφου, Σπυράκη, ό ουρανός βρέχει μπαμπάκι, και κάνει τόσο κρύο, πού χασομέρησε ό "Α-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

"Ένα ώραίο ζαρκάδκι
Φωτογραφία Kodak

γιο-Βασίλης — πού νάρθη ό καυμένος από τόσο μακρυά — ξέρεις πού είναι ή Καισαρεία; . . από τόσο πρωτ. Μά θάρθη, Σπυράκη, θάρθη. . .
— Καλά τις άλλες χρονιές, πώς έρχόταν πρωτ-πρωτ; Δέν κρύωνα τότε;
— Όχι τόσο Σπυράκη, όχι τόσο. Θυμάσαι άλλες χρονιές να είδες χιόνι; — Έτσι τó λένε τó μπαμπάκι τούδρανό — χιόνι — από τότε πού είσαι μαζί μας Σπυράκη;
— Όχι ό Σπυράκης δέ θυμάται. Έβρω

μαμμά. . . "Άς ήτανε και. . .
Μά δέν μπόρεσε να τελειώση. . . έτσι ξαφνικά κι' ανεπάντητα, άρχισε να κλαίῃ, να κλαίῃ. . .

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια από τó προηγούμενο —

Δέν πρέπει λοιπόν να φαίνεται παράξενο πού κοίταξε τή Σάρα σαν άξιοθαύμαστο φαινόμενο.

— Τι ώρατα πού μιλῶς τά γαλλικά! τής είπε με δειλό θαυμασμό.

Η Σάρα κάθησε στό παγκάκι πού βρισκόταν στή γωνιά, έβαλε τά πόδια της τó ένα επάνω σ' άλλο και σταύρωσε τά χέρια της επάνω στά γονάτια της.

— Έβρω γαλλικά γιατί άκουγα πάντα να τά μιλούνε γύρω μου, είπε απλά. Και σό αν τ' άκουγες από μικρή, θά μπορούσες τώρα να τά μιλάς.

— "Άχ! όχι, δέν θά μπορούσα! άναστέναξε ή Ερμίνα. Ποτέ μου δέν μπόρεσα να μάθω τίποτε.

— Και γιατί; ρώτησε ή Σάρα με περιέργεια.

Η Ερμίνα έσεισε ζωηρά τó κεφάλι της.

— Μπά, είπε, δέν είδες τί έγινε πριν; "Έτσι είναι πάντα. Δέν μπορώ να προφέρω τις λέξεις, είναι πολύ δύσκολες για μένα.

Σταμάτησε μιá στιγμή κι' ύστερα συνέχισε με κάποια άπόχρωση φόβου και σεβασμού μαζι' στή φωνή της:

— Έσού όμως είσαι έξυπνη και τά μαθαίνεις έλα, ε;

Η Σάρα κοίταξε τή βρεγμένη αδλή που χοροπηδούσαν τά σπουργίτια, και τά δένδρα τά γυμνά από φύλλα. Τό είχε άκούσει κι' από άλλους πώς ήταν έξυπνη και άναρωτιστάν αν αυτό ήταν άλήθεια.

— Δέν ξέρω, είπε. Δέν μπορώ να σου τó βεβαιώσω.

Βλέποντας τήν έκφραση πού πήρε τó ροδαλό πρόσωπο με τά στοργγυλά

μαγουλάκια ή Σάρα γέλασε και έλάξε συζήτηση.

— Θα ήθελες να δῆς τήν "Έμιλο; ρώτησε.

— Ποιá είναι ή "Έμιλο; ρώτησε ή Ερμίνα, άκριβώς όπως είχε κάνει και ή μις Μιντοίν.

— Έλα στήν κάμαρά μου να τήν ιδῆς, είπε ή Σάρα.

Και τά δυδ κορίτσια, πιασμένα από τó χέρι επήδησαν κάτω από τόν μπάγκο και διευθύνθηκαν πρὸς τή σκάλα πού άνέβαζε στούς κοιτώνες.

— Είναι, άλήθεια, ρώτησε ή Ερμίνα

— Πλάθεις ιστορίες με τó μυαλό σου; Έκανε. Έβρεις γαλλικά και πλάθεις και με τó μυαλό σου ιστορίες; Είναι δυνατόν;

Η Σάρα τήν κοίταξε με κάποια έκπληξη.

— Μά καθέννας μπορεί να πλάσῃ μιá ιστορία, είπε. Δέν έχεις ποτέ σου δοκιμάσει;

Όστερα άκούμπησε τó χέρι στον ώμο τής Ερμίνας και τής είπε με αγαπή φωνή:

— Άς άνοίξουμε σιγά-σιγά. "Έτσι και τήν προφτάσουμε!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τί εσχημη πού γίνεται ή Μπέμπα όταν κλαίῃ! . .

Τά έλεγε γελώντας, αλλά στό βάθος τής καρδιάς της είχε μιá μικρή έλπίδα πού έδινε μιá παράξενη λάμψη στα μάτια της κι' ένα περίεργο τόνο στή φωνή της. "Έτσι ή Ερμίνα, μ' έλο πού δέν είχε ιδέα γιατί τής μιλούσε ή Σάρα τήν άκλόβητησε τρέμοντας από ταρραχή και άνοσημονησία, γιατί φανταζόταν πώς πούς ξέρει τί θ' αντίκρουζαν τά μάτια της. Πλησίασαν λοιπόν στίς μύτες τών ποδιών κι' ή Σάρα άνοιξε ξαφνικά τήν πόρτα. Στά μάτια τους παρουσιάστηκε ή κάμαρα άδειανή και καλοσυγυρισμένη. Μιá λαμπρή φωτιά έκαιγε στό τζάκι, και κοντά, σ' ένα καρεκλάκι, καθόταν μιá κούκλα πού έμοιαζε να διαβάζῃ.

— Ω! Έκανε ή Σάρα. Πρόφτασε ν' άνεβῆ στήν καρέκλα της πριν άνοίξουμε τήν πόρτα. "Έτσι γίνεται πάντα. Είναι πιδ γοργές κι' από τήν άστραπή.

Τά μάτια τής Ερμίνας καρφίθηκαν στήν Σάρα με θαυμασμό.

— Μά τι; Έκανε με κομμένη φωνή. Μπορεί και περπατῆ μονάχη της;

— Βέβαια, είπε ή Σάρα. Δηλαδή έμένα έτσι μου φαίνεται. Δηλαδή κίνω σαν να τó πιστεύω. Και τότε είναι τó ίδιο σαν να γινόταν και σ' άλήθεια. Έσού δέν έκανες ποτέ σου πώς πιστεύεις ένα πράγμα;

— Ω, δέν δοκίμασα ποτέ μου, έκανε σατισμένη ή Ερμίνα.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

πολύ για τη γνωριμία έλπίζω να μου γράψης συχνά) **Σκυριανόπουλο** (σοβ άπαντώ παραπάνω) τώρα έφτασε στα χέρια μου και τ'ό τ'όδ Δακέρβη ρωτάς πολλά, αλλά είναι άδύνατο νάπαντήσω μια-μια ή δυό-δυό στις έρωτήσεις αυτές κάνε μου τες σε προσοχή σου γράμματα για τ'ό έσπαθωμά σου από 81 Δεκ., τέταρτον αυτό, σ' ευχαριστώ πολύ) **Εδάγγελον Μαυριανόν** (ευχαριστώ για την ανάνεση κι' έλπίζω να πάρες και ψευδώνυμο για να μής στην κίνηση) **Όδηγέ και φολ άδια έστειλα** όδηγίες για τη λύση των Πνευματ. 'Ασκήσεων δέν υπάρχουν) **Σπλαβωμένο Νηαί** (έλαβα, εξετέλεσα κι' ευχαριστώ για όλα) έχω όπόλοιπο στή διάθεσή σου όρ. 85,70, 8, βέβαια, σεις οι μακρινοί θα διαβάσετε για τον έορτασμό των Έξηνητάχρωνον στις έφημερίδες και στο Έκτακτο τεύχος ποδ θα εκδώσω) **Κατεζάν** 'Αγραν (μπά, τ'ό ειπαν κι' από τ'ό Ραδιόφωνο για τ'ό Έξηνητάχρονα; έχω δέν τάκουσα' ό κ. Π. σ' ευχαριστώ καλά, μόνο τη σημερινή συλλογή σου θα περιλάβω στόν Διαγωνισμό) **Κρουσή** 'Ελλάδα (περατικά) πολύ καλοί οι βαθμοί σου τ'ό πρώτο δίμηνο' ευχαριστώ για τίς εσχές) **Δόλην Φραγκάκη** (ευχαριστώ για τ'ό καλά λόγια, χαίρω για τη γνωριμία κι' έλπίζω να μου γράψης συχνά) πάρε και ψευδώνυμο) **Κατεζάν Νικηφόρον** (ναί, τ'ό αντίτιμο των μικρών παραγγελιών είναι δεκτό και σ' ευχαριστώ) σ' ευχαριστώ με τ'ό φίλο σου ποδ έπεισε να γίνω συνδρομητής) **Ακρίταν** (ή συλλογή σου έλήφθη) ευχαριστώ για τίς εσχές καθώς και ό κ. Φ.) **Μπεταβαν** (ό κ. Σ. έλαβε τήν κάρτα σου και σ' ευχαριστώ πολύ) **Σελήνη** (αυτό, καθώς θα είδες, σοβ άνακρίνα) χαίρω πολύ έστειλα και λυσόχαρτο) **Ελειώ** (ανάκωσα και Όδηγέ έστειλα) έλπίζω τώρα να μής στην κίνηση «σοβαρά» τι φραία τ'ό πρωτοχρονιάτικα δώρα σου! χαίρει κι' ό κ. Φαίδων ποδ σοβ άρτίων τόσο τ'ό βιβλία του) **Ανθων** **Αδύνη** (δέν πειράζει, περιμένω ναί, τρία χρόνια τώρα μπάπαξ) **Κατεζάν** **Ακρίταν** (σοβ τ'ό ένέκρινά και χαίρω πολύ) **Κατεζάν** **Ζίζαν** (και τ'ό δικό σου τ'ό ένέκρινά μετά χαράς γράφε μου) **Μυγκάουζαν** (ευχαριστώ πολύ καθώς και τ'ό προσωπικό μου) **Υδραϊκό** **Κύμα**, **Μαρίαν** **Συγκλητικήν**, **Μαιάναν** **Σορέλλι** κτλ. κτλ.
Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 15 Ιανουαρίου άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΕΙΑ τού 20ου Διαγωνισμού Δύσεων, ΑΙ λύσεις τού φυλλάδιου τούτου δεκταί μέχρι τής 20 Μαρτίου 1940.

83. Δεξιόγρφος

Τό πρώτο κάτι σά λεπτή κλωστή,
Τό δεύτερο μονάδα χρονική,
Τό τρίτο μου άρθρο, και τ'ό τρία μαζί.
Βασίλισσούλα άρχαία τραγική.
Μικρές Καλλιτέχνες

84. Μεταγραμματισμός

Τήν έχει κάθε φάς
Μά κεφαλή άν άλλαξη,
Θά δηλωθή σαφώς
Τόνομα κάποιου ζώου
Ός τ'ό καλεί ό σοφός.

85. Τονόγρφος

Είμ' άσπρη σάν τ'ό χιόνι,
Μά τόνο άν μου άνεβάσης,
Δέντρο ψηλό φυτρώνει
Και σ'ό θά τ'ό θαυμάσης.
Μεθυσμένη Βαρκούλα

86. **Αναγραμματισμός**
Τό ποδ τρανό θηλαστικό,
Παράξενο κι' έξωτικό,
Πού έχει και κάποια ποίηση,
'Αν τ'άναγραμματίσης,
Κάτι χωρίς προσοπίηση
Και δόλο τ'άπαντήσης.
Κεφαλλοντικό 'Ελατο

87. **Αίzyγον**
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

88. **Κρυπτογραφήν**
123456789 = 'Αρχαίος Ιερέυς.
248789 = 'Αξιολύπητος
32789 = 'Αρχ. τραγικός βασιλεύς.
48389 = Σκαπτή ναού.
5689 = Έξόγκωμα.
68889 = Πόλις τής 'Ελλάδος.
712872 = Κράτος τής Εθρώπης.
8879 = Βλήμα.
97189 = Δημητριακόν.

89-93. **Μαγικόν Γράμμα**
Τή άνταλλαγή ένός γράμματος είς έκάστην των κάτωθι λέξεων, δι' ένός άλλου πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθούν μετά ή άνευ αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:
πάλη, Κύμη, μύθος, άλωτόν, γάλα.
'Ιβανός

94. **Διπλή Άμορστική**
Τά μέν άρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελοϋν βασιλέα των 'Εβραίων.
1, 'Αγώνισμα; 2, Πόλις τής 'Ελλάδας;
3, Ρευστόν; 4, Πόλις τής Τουρκίας; 5, Σημείον τού όρξζοντος.

95. **Γρίφος**
Πάς 81 81
'Ωδεια γού-|-1

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων τού φύλλ. 44.
548. 'Ωρίων (ό, Ρίον). - 549. Γερμάνος-γεράνος. - 550. Γάιος-Λάϊος. - 551. Θυμός-θύμος-μύθος.
552.

		Ω		
		Π		Κ
	Π			Ρ
	Ι			Α
	Λ			Τ
Ι	Ε			Υ
Φ	Σ	Α	Ν	Ρ
	Β	Μ	Ρ	Ι
	Ο	Η	Η	Ν
	Σ	Υ	Ν	Ε
		Σ	Ι	Σ

553-557. Τό πτερόδιον είναι τ'ό Π. **Περαία**, 'ΑΠελλής, όρΠα. **ΚαοΠΑθία**, **ΑίγυΠτος**. - 558. **ΚΑΒΙΩ** (Κ-άλλος, Α-σιμός, 'Ε-ριον, 'Ι-αμα, 'Ω-μέγα). - 559. 'Αμερική (Σοφία, ΜΑΙΡΗ, ΚΙ-μων...). - 560. 'Αν είσαι και παπάς με τήν άράδα σου θα πιάς. - 561. **ΕΡΩΔΙΟΣ** ('Εργασία, Ρωμαλέος, 'Ωριός, Δελός, 'Ισχός, 'Ομοτος, Πενός). - 562. 'Η σιγή κάσμον φέρει (είς ι γή, κ, ος μ'ον, φάι ρε!).

Τύπος; Σαργιάδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' - 68]
Μικρή Πριγκίπισσα θά σοβ στείλω, αλλά σ'ό ποιά διεύθυνση;
'Ελληνική Σημαία

[Μ' - 69]
Γρήθη Σύλλογος «ΚΑΠΕΤΑΝΑΙΩΝ»
'Εθρα: 'Αθήναι. **Πρόεδρος**: Κατεζάν 'Αγρας, **Γραμματέης**: Δοξαορόνο 'Ελληνόπουλο. **Ταμίας**: Κατεζάν Ζίζας. **Μέλη**: Κατεζάν 'Ακρίτας, Κατεζάν Νικηφόρος, 'Ελληνική Σημαία, Κατεζάν Γρίδας, Σκοπιοί: Έσοπαθώματα, Διαγωνισμοί. 'Αποκαλύφεις. Άδεις: Σταμάτιον Παράτην, Παμίσου 11, 'Αθήνας (8).

[Μ' - 70]
Σκοπεύατε !! Πύρ !! 'Αροέν Λουπέν = Ζαροβίλιας ! Σοβ άρσας !
Σύλλογος Καπεταναίων

[Μ' - 71]
Εύχομαι σ'ό όλον τόν Διαπλασκόμο, εύτυχημένο τόν καινούργιο χρόνο. (Καθόστηρημένη). **Ολιμμένη Μελωδία**

[Μ' - 72]
Εξακολουθώ άνταλλαγήν Μ. Μυστικών με δλους-ες. Στείλατε: Ανίδα 'Ελλην 'Ανδρούσου, Φυλής 97 'Αθήνας δια **Ρεζεντά**

[Μ' - 73]
Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με δλους-ες. Άδεις: Γεφργιον Μενγιάκη, Γρηγ. Θεολόγου 1 'Αθήνας (7).
Γιάννης 'Αγιάννης

[Μ' - 74]
Ονειροπόλε, έλαδες τ'ό γράμμα μου; 'Ηλέκτρα τ'όλαδες; Περιμένω άπάντησιν. 'Αντιπλοίαρχε, γράφε μου. Μ. Μυστικά θά σοβ στείλω.
Μορφεύς

[Μ' 75]
Όλοι-ες πρέπει να άπαντήσετε στην [Μ' - 23, 33]. 'Ωριός, εθής με πολλά έκλεκτότατα βραβεία. - Σίφουνα, Τσιριγώτικο Διαβολάκι, Αίγλη, Σύλλογοι, 'Γρελλοπαρία κτλ. περιμένω. - Σκυριανόπουλο; έλαθαιμεν, ευχαριστούμεν, καθώς και όσους έστειλαν.
ΜΟΡΦΕΥΣ ΝΗΡΕΥΣ

[Μ' - 76]
ΔΙΑΠΑΣΙΑΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
'Αυτοκράτωρ: **Καροϊανάης**. 'Αποκαλύφω και Έσοπαθώματος: **Μάγκος Μισότσαρης**. Ζητοϋνται μέλη και άντιπρόσωποι. 'Αλληλογραφία: Θ. Ραυτόπουλον, 3ης Σεπτεμβρίου 84, 'Αθήνας (Καροϊανάκη).

[Μ' - 77]
Ολιμμένη Μελωδία. Νίκη, Κυπριώτικο Μανεξάδκι, Μαρία Συγκλητική, Νεράδα τής Μάνης. Σίφουνα έλαβα ευχαριστώ. 'Ονειροπόλε σοβ Ταύγέτου έστειλα.
Βασίλισσα των Δουλουδιών

[Μ' - 78]
'Οσκα 'Υορμέζο, Άδεις Παχινιδάρας = Κροστάλλα 'Ιωαννίδου ΤΚ 189 Ανωκωσία δια: Παχινιδάρα. Άδεις Βασίλισσα των Δουλουδιών; Κορίκιον Ξένου ΤΚ 39 Αάρνακα, δια: Βασίλισσα των Δουλουδιών. Διάλεξε και πάρε. **Παχινιδάρα**
Βασίλισσα των Δουλουδιών

[Μ' - 79]
Πρωτομαγνητιάς σ'ό Διαπλασκόμομο χαίρεται δλους-ες. 'Αλληλογραφία και άνταλλάσσω Μ. Μυστικά με διαπλασκόπουλα-ες 14 ένών και άνω στείλατε πρώτοι. Άδεις: Κον Κυριάκου Χατζηκουμή, Αάρνακα-Κύπρου, δια:

'Ελληνοστοδία τής Κύπρου